

[illegible]

— 6 —

(คนตรี)

นรา อาทวงไศเล่มาถึงตอนสำคัญ คือเรื่องของฌมกับละมัย ฌมอยากฟังต่อไปว่าเพราะเหตุใดคุณพ่อจึงเอาไกรกะทิงมาให้เป็นของขวัญสำหรับเรา ราคะมันเป็นพัน ๆ ล้านบาท อย่างที่คุณอาว่า คุณพ่อท่านน่าจะเอามาทำประโยชน์ ไม่น่าจะรอไว้จนฌมกับละมัยโต แล้วยังบังคับเสียกว่าต้องแต่งงานกันจึงจะไคไกรกะทิง ฌมก็พอเข้าใจเจตนาของท่านหรอกครับ ท่านไม่ต้องการให้เราแยกกัน แต่ฟังดูความเหตุผลแล้วมันไม่น่าจะเป็นเช่นนั้นครับ ก็แบ่งกันเสียทั้งหมดเรื่อง ของผมครึ่งหนึ่ง ของละมัยครึ่งหนึ่ง ทำไมจะมาถือเป็นเรื่องผูกมัดให้เราแต่งงานกัน ผมพูดไม่ใช่เพราะไม่รักละมัย อาทวงทราบก็ว่าผมรักละมัยมาก ไม่ต้งมีไกรกะทิงผมก็รัก ในชีวิตของผม ผมต้องมีละมัย ม่ายยั้งนั้นผมก็คงไม่มีความสุข จริ งหรอกครับ บางทีเราก็ตะเลาะกันบ้าง แต่เราเคยโทษมาด้วยกัน ดินกับพินันท์ก็ต้องกระทบกันบ้างเป็นของธรรมดา แต่โดยใจจริงแล้ว ยิงนานวันผมก็ยิ่งรู้สึกว่ ผมรักละมัยจนถอนตัว

ไม่ขึ้น มันไม่ใช่เรื่องของโกรกกระทิงแน่ ๆ แต่ผมเขาแปลก ไม่ค่อยจะเข้าใจ
เขาคิดว่า ผมรักโกรกกระทิง ผมไม่ได้รักเขามากมายอะไร นี่เรายังไม่ได้แต่งงาน
กัน ถ้าได้แต่งงานกันแล้วยังคงไม่เข้าใจกันอยู่อย่างนี้ ผมก็แย่ ความรักของผม
บริสุทธิ์ แต่ได้โกรกกระทิง นี่ มันกำลังจะทำให้ผมเข้าใจว่า ผมไม่ได้รักเขา

หลวงเทพ

ก็หลานพูดถึงโกรกกระทิง งามากนักนี่ ผมเขาไม่ค่อยสนใจเรื่องเงิน ๆทอง ๆ

หลานสนใจกับทองมากไป เขาก็เลยเข้าใจผิด คิดไปอย่างพูดถึงโกรกกระทิง ให้มัน
บ่อยนักซี มันจะกลายเป็นสิ่งที่ดีที่ทำให้คลายความเข้าใจของผม

นรา

ผมก็ไม่ได้พูดอะไร คุณพ่อท่านตั้งปัญหาไว้อย่างนี้ ผมก็ต้องสนใจ ที่จริงผมไม่น่า
จะคิดมาก การแต่งงานมันก็ต้องมีเงินจึงจะมีความสุขวิบูรณ์ ผมพูดถึงเงิน ๆทอง ๆ
ก็เพื่อชีวิต ฐานะของผมกับผม เดี๋ยวนี้มันก็ต้องเกิดมา เราก็ต้องสนใจเพื่อหาไว้ให้
มัน แต่ผมเขาผิดใจ ผมพูดถึงโกรกกระทิงที่ไร เขาก็ไม่พอใจ เขารักผม ผมรู้
ไม่มีผู้หญิง คนไหนหรอกครับที่จะรักผมเท่าผม เรารักกันอย่างจะหาความรักที่ไหนมา
เปรียบไม่ได้เลย แต่ไอ้โกรกกระทิง นี่มันสร้างกรรมเวรให้ตลอดเวลา บางครั้งผม
ก็รู้สึกเหมือนเมื่อไรมาคอยขวางไว้ไม่ให้เราเข้าใจกัน เหมือนมีสิ่งอย่างอาทหลง
ว่านะแหละ มันเป็นตอนเป็นอะไรก็ไม่รู้ครับติดอยู่ในใจ ผมก็พยายามลืมมัน
แต่ก็ลืมไม่ได้ มันคอยตามผมไปทุกหนทุกแห่ง ถ้าผมลืมมันออกไปจากจิตใจของผม
ไม่ได้ ผมก็คงไม่มีความสุข นอกเสียจาก...ผมได้มันมาไว้เป็นสมบัติแล้ว นั่นแหละ
ครับจึงพอจะสบายใจได้

หลวงเทพ

ก็ไม่แน่มาก ทองกับก้อนหินที่เขาเอามาทำถนนมันก็เหมือน ๆกัน มันผิดกันก็เพราะ
มันอยู่ไปยกย่องทอง ไม่ยกย่องก้อนหิน หลานปล่อยใจยอมให้ทองมาเป็นนาย
หลานก็เลยตกเป็นทาสของมัน ถ้าหลานใจแข็ง มองมันเหมือนมองก้อนหิน มันก็ทำ
อะไรหลานไม่ได้ อาเป็นคนขี้เมาจริง แต่อาเข้าใจชีวิต คสิ ชีวิตของผมไม่ได้
อยู่เพื่อทอง เราอยู่เพื่อความสุขที่อาจจะเกิดเพราะก้อนหินก็ได้ นี่เป็นความคิดของ

อานะ อาชอบก่อนดินมากกว่าชอบทอง ก่อนดินมันเลี้ยงเราได้จนตาย ถ้าโลกยังไม่แตกเพราะไธระเบ็ดย่ำ ๆ มันก็ไม่หายไปไหน ไม่ว่าจะไปปลุกอะไรลงไปมันก็งอก เพื่อนของอาไปปลุกส้มที่เพชรบูรณ์ ที่ดินเพียงร้อยไร่ ก็ได้เงินถึงปีละล้านกว่า แต่ไธระทองที่ไกรภักกะทีงมันปลุกอะไรก็ไม่ขึ้น มันได้แค่นายแสงวัน ๆ วาว ๆ มนุษย์มีกิเลสหนาไปหลงแสงของมัน ก็แย่งกันถึงกับเอาชีวิตกัน อย่างที่นายโคเตอร์ ถูกแทงตายนะแหละ ตลอดไธระทองนี้ เราแย่งมาได้แล้ว ก็อยู่ไม่สุขอีก อย่างที่หลานว่าเมื่อถ้าได้มาเป็นสมบัติแล้วก็จะสบายใจ หลานพูดยังผิดอยู่ หลานได้มันมาแล้ว หลานก็ต้องหวังว่ามันจะหาย กลัวคนจะมาแย่ง จะมาปล้น เอาทำสายสร้อยเส้นโค คล้องคอไว้ ก็ยังไม่วายเป็นห่วง คนต้องตายเพราะสายสร้อยเส้นเดียวก็มีตัวอย่าง เยอะแยะ แต่ถ้าเราปล่อยคอไว้เปล่า ๆ ไม่มีทองห้อยให้หนัก ก็คงไม่มีใครมาแย่ง มาฆ่าเรา อาว่า ไธระทองนี้มันไม่ใช่ความสุขหรือหลาน เวลานี้หลานก็มีความสุข เห็นอยู่ชัด ๆ แล้ว หลานหยากได้มัน ยอมเป็นทาสของมัน ต้องผิดใจกับลมัย เพราะลมัยเขาคิดว่าหลานรักทองมากกว่ารักเขา นี่ก็ทุกข์ชัด ๆ ไม่เห็นว่าจะสุขที่ตรงไหน นี่อาคิดอย่างคนซีเมานะ หลานคงไม่เห็นด้วยหรอก

นรา แต่เราต้องกินต้องใช้ครับ ทรายโคที่เราต้องกินต้องใช้ ทองก็มีประโยชน์

หลวงเทพ เรากินมากไป ใช้มากไปนะซี ทองมันถึงได้เป็นนายเรา ถ้าเรากินพอดี ๆ ก่อนดินก็มีประโยชน์กว่าทองอย่างจะเปรียบเทียบไม่ได้

นรา เอาละครับ ผมคิดว่าผมเข้าใจอาหลวง ผมอยากฟังอาหลวงเล่าต่อไปตอนที่เกี่ยว กับผมกับลมัย ที่พูดท่านคิดอย่างไรจึงไม่แบ่งเสียให้แก้ชขาด ท่านเขียนแผนที่ให้ไว้ คนละครึ่ง ของผมบอกแลตติ จูค ของลมัยบอกลองศิริจุค ๆ เหมือนกับเรื่องหนึ่ง เรื่องละคร ต้องแต่งงานกันแล้วถึงจะเอามาต่อกันเข้าได้สำเร็จ ก็ถ้าผมตกลง กับลมัยเขาได้ เอามาต่อกันเข้าโดยไม่ต้องแต่งงาน เราก็รู้ตำแหน่งของเกาะ ไกรภักกะทีง ท่านไม่คิดหรือครับว่า ลมัยกับอาจแอนโลกันแบบนี้ก็ได้

ณ

หลวงเทพ เรื่องมันยาว อาเชื่อว่าที่เมืองกับคุณเกตุคงจะไม่เจตนาให้เป็นเรื่องหนึ่ง
เรื่องละคร มันเป็นอาจเป็นความจำเป็น

นรา จำเป็นอย่างยิ่งครับ

หลวงเทพ อาสันนิษฐานเอาเองนะ เพราะเขาไม่ได้บันทึกไว้ เรื่องจริง ๆ มันยังมีอีก
เล่าต่อจากที่พบทองบนเกาะอีตม่น้อย คุณเกตุเอาเรือเข้าฝั่งได้แล้ว ก็มีการ
เตรียมการกับที่เมืองอย่างเงียบ ๆ เขาไม่บอกใครว่าเตรียมจะไปซุกทอง
เพราะมันผิดกฎหมาย แล้วเขาก็ไม่ต้องการให้ใครรู้ ไอ้อำมาตย์คนอุทริ แอบไป
อ่านบันทึกของที่เมืองเข้าจึงได้รู้ เลยปะติดปะต่อเรื่องพอจะสันนิษฐานได้อย่างที่คอน
ข้างจะใกล้เคียงกับความจริง

โกธกรกระตัง

- ๘ -

บทละครวิทยุของ สก. ธรรมะโรหิตี ค
แสดงทางวิทยุกระจายเสียง ท.ท.ท. โดยคณะนักวาด
(๕ กันยายน ๒๕๐๐)

(คนตรี)

(ดมยังพักอยู่ หลวงเทพานี้กับนรา ยังคงนั่งพูดกันอยู่ในห้อง
เรือนมังกาโล สามมุข)

หลวงเทพ ที่จริง อาไมควรจะมาเปิดเผยเรื่องเหล่านี้เลย เพราะพี่เมืองเขาคงไม่ต้องถาวร
เช่นนั้น แค่มือหลานอยากรู้จักต้องแจ้งใจเล่า

นรา ผมเชื่อว่าเป็นประโยชน์ต่อผมกับดม้มมาก เพราะเราจะได้แน่ใจมากขึ้นว่า
โกธกรกระตัง ไม่ใช่ชื่อที่ดังกันขึ้นเล่น ๆ

หลวงเทพ ถูกแล้ว มันไม่ใช่เรื่องเล่น ๆ มันเรื่องจริง ง อาภักเชื่อ

นรา อาหลวงได้เล่ามาถึงตอนสำคัญ คือเรื่องของดม้มกับดม้ม ผมอยากฟังต่อไปว่าเพราะ
เหตุใดคุณพ่อจึงเอาโกธกรกระตังมาให้เป็นของขวัญสำหรับเรา ราคามันเป็นพัน ๆ ล้าน
บาท อย่างที่คุณอาว่า คุณพ่อกำลังจะเอามาทำประโยชน์ ไม่น่าจะรอไว้จนดม้มกับ
ดม้มโต แล้วมั้งยังคับเสียดายว่าต้องแต่งงานกันจึงจะได้โกธกรกระตัง ผมก็พอเข้าใจ
เจตนาของท่านหรอกครับ ท่านไม่ต้องการให้เราแยกกัน แต่ทั้งคุณ^{ดม้ม}เหตุผลแล้ว
มันไม่น่าจะเป็นเช่นนั้นครับ ก็แบ่งกันเสียทั้งหมดเรื่อง ของผมครึ่งหนึ่ง ของดม้ม
ครึ่งหนึ่ง ทำไมจะมาถือเป็นเรื่องผูกมัดให้เราแต่งงานกัน ผมพูดไม่ใช่เพราะไม่รัก
ดม้ม อาหลวงทราบว่าคุณรักดม้มมาก ไม่ตงมีโกธกรกระตังผมก็รัก ในชีวิต
ของผม ผมต้องมีดม้ม ม่ายยั้งนั้นผมก็คงไม่มีความสุข จริงหรือครับ บางทีเรา
ก็ทะเลาะกันบ้าง แต่เราเคยโศมาด้วยกัน ดม้มกับพันมันก็ต้องกระทบกันบ้างเป็น
ของธรรมดา แต่โดยใจจริงแล้ว ยิ่งนานวันผมก็ยิ่งรู้สึกว่าคุณรักดม้มจนถอนตัว

ไม่ขึ้น มันไม่ใช่เรื่องของโกรกกระทิงแน่ ๆ แต่ผมเขาแปลก ไม่ค่อยจะเข้าใจ
 เขาคิดว่า ผมรักโกรกกระทิง ผมไม่ได้รักเขามากมายอะไร นี่เรายังไม่ได้แต่งงาน
 กัน ถ้าได้แต่งงานกันแล้วยังคงไม่เข้าใจกันอยู่อย่างนี้ ผมก็แย่ ความรักของผม
 บริสุทธิ์ แต่ได้โกรกกระทิง นี่ มันกำลังจะทำให้ผมเข้าใจว่า ผมไม่ได้รักเขา
 ก็หลานพูดถึงโกรกกระทิง มากนักนี่ ผมเขาไม่ค่อยสนใจเรื่องเงิน ๆทอง ๆ

หลวงเทพ

หลานสนใจกับทองมากไป เขาก็เลยเข้าใจผิด ต่อไปอย่าพูดถึงโกรกกระทิง ให้มัน
 บ่อยนักซี มันจะกลายเป็นมีสิ่งที่ย่อยทำลายความเข้าใจของผม

นรา

ผมก็ไม่ได้พูดอะไร คุณพ่อท่านตั้งปัญหาไว้อย่างนี้ ผมก็ต้องสนใจ ที่จริงผมไม่น่า
 จะคิดมาก การแต่งงานมันก็ต้องมีเงินจึงจะมีความสุขบริบูรณ์ ผมพูดถึงเงิน ๆทอง ๆ
 ก็เพื่อชีวิต ฐานะหน้าของผมนั้นเอง เดี๋ยวมันก็จะต้องเกิดมา เราก็ต้องสนใจเพื่อหาไว้ให้
 มัน แต่ผมเขาพิลึก ผมพูดถึงโกรกกระทิงที่ไร เขาก็ไม่พอใจ เขารักผม ผมรู้
 ไม่มีผู้หญิง คนไหนหรอกครับที่จะรักผมเท่าผม เขา รักกันอย่างไรจะหาความรักที่ไหนมา
 เปรียบไม่ได้เลย แต่โอ้โกรกกระทิง นี่มันสร้างกรรมเวรให้ตลอดเวลา บางครั้งผม
 ก็รู้สึกเหมือนมีอะไรมาคอยขวางไว้ไม่ให้เราเข้าใจกัน เหมือนมีสิ่งอย่างอาทหลง
 ว่าจะแหละ มันเป็นคนเป็นอะไรก็ได้ไม่รู้ครับคิดอยู่ในใจ ผมก็พยายามลืมมัน
 แต่ก็ลืมไม่ได้ มันคอยตามผมไปทุกหนทุกแห่ง ถ้าผมลืมมันออกไปจากจิตใจของผม
 ไม่ได้ ผมก็คงไม่มีความสุข นอกเสียจาก...ผมได้มันมาไว้เป็นสมบัติแล้ว นั่นแหละ
 ครับจึงพอจะสบายใจได้

หลวงเทพ

ก็ไม่แน่นัก ทองกับก้อนหินที่เขาเอามาทำถนมนั้นก็เหมือน ๆกัน มันผิดกันก็เพราะ
 มันอยู่ไปยกย่องทอง ไม่ยกย่องก้อนหิน หลานปล่อยใจยอมให้ทองมาเป็นนาย
 หลานก็เลยตกเป็นทาสของมัน ถ้าหลานใจแข็ง มองมันเหมือนมองก้อนหิน มันก็ทำ
 อะไรหลานไม่ได้ อาเป็นคนขี้เมาจริง แต่อาเข้าใจชีวิต ชีวิตของผมไม่ได้
 อยู่เพื่อทอง เราอยู่เพื่อความสุขที่อาจจะเกิดเพราะก้อนดินก็ได้ นี่เป็นความผิดของ

อานะ อาชอบก่อนกินมากกว่าชอบทอง ก่อนกินมันเลี้ยงเราได้จนตาย ถ้าโลกยังไม่แตกเพราะไธระเบ็คบ้า ๆ มันก็ไม่หายไปไหน ไม่ว่าจะไปปลุกอะไรลงไปมันก็งอกเพื่อนของอาไปปลุกส้มที่เพชรบูรณ์ ที่ดินเพียงร้อยไร่ ก็ได้เงินถึงปีละล้านกว่า แต่ไอ้ทองที่ไกรกกระทิง นี่มันปลุกอะไรก็ไม่ขึ้น มันได้แก่นายแสงวัน ๆ วาว ๆ มนุษย์มีกิเลสหนาไปหลงแสงของมัน ก็แย่งกันถึงกับเอาชีวิตกัน อย่างที่นายโคเดอร์ ถูกแทงตายนะแหละ ตลอดไอ้ทองนี่ เราแย่งมาได้แล้ว ก็ยังไม่สุขอีก อย่างที่หลานว่าเมื่อกี้ ถ้าได้มาเป็นสมบัติแล้วก็จะสบายใจ หลานพูดยังไม่ค่อยอยู่ หลานได้มันมาแล้ว หลานก็คงหวังว่ามันจะหาย กลัวคนจะมาแย่ง จะมาปล้น เอาทำสายสร้อยเส้นโต คล้องคอไว้ ก็ยังไม่วายเป็นห่วง คนต้องตายเพราะสายสร้อยเส้นเดียวก็มีตัวอย่าง เยอะแยะ แต่ถ้าเราปล่อยคอไว้เปล่า ๆ ไม่มีทองห้อยให้หนัก ก็คงไม่มีใครมาแย่ง มาฆ่าเรา อ้าว ไอ้ทองนี่มันไม่ใช่ความสุขหรือหลาน เวลาที่หลานก็มีความสุข เห็นอยู่ชัด ๆ แล้ว หลานหยากได้มัน ยอมเป็นทาสของมัน ต้องฝึกใจกับลมัย เพราะลมัยเขาคิดว่าหลานรักทองมากกว่ารักเขา นี่ก็ทุกข์ชัด ๆ ไม่เห็นว่าจะสุขที่ตรงไหน นี่อาคิดอย่างคนซีเมานะ หลานคงไม่เห็นด้วยหรอก

นรา

แต่เราต้องกินต้องใช้ครับ คราวใดที่เราต้องกินต้องใช้ ทองก็มีประโยชน์

หลวงเทพ

เรากินมากไป ไข่มากไปนะซี ทองมันถึงได้เป็นนายเรา ถ้าเรากินพอ ๆ ก่อนกิน ก็มีประโยชน์กว่าทองอย่างจะเปรียบเทียบไม่ได้

นรา

เอาละครับ ผมคิดว่าผมเข้าใจอาหลวง ผมอยากฟังอาหลวงเล่าต่อไปคนที่เกี่ยวข้องกับผมกับลมัย คุณพ่อท่านคิดอย่างไรจึงไม่แบ่งเสียให้เกิดขาด ท่านเขียนแผนที่ให้ไว้ คนละครึ่ง ของผมบอกแลคตี จุก ของลมัยบอกลองติจุก ๆ เหมือนกับเรื่องหนึ่ง เรื่องละคร ต้องแต่งงานกันแล้วถึงจะเอามาต่อกันเข้าได้สำเร็จ ก็ถ้าผมตกลงกับลมัยเขาได้ เอามาต่อกันเข้าโดยไม่ต้องแต่งงาน เราก็รู้ตำแหน่งของเกาะ ไกรกกระทิง ท่านไม่คิดหรือครับว่า ลมัยกับอาจแอนโลกันแบบนี้ก็ได้

หลวงเทพ มี เรื่องมันยาว อาเชื่อว่าที่เมืองกับคุณเกตุคงจะไม่เจตนาให้เป็นเรื่องหนึ่ง
เรื่องละคร มันเป็นอาจเป็นความจำเป็น

นรา จำเป็นยิ่งใคร่

หลวงเทพ อาสันนิษฐานเอาเองนะ เพราะเขาไม่ได้บันทึกไว้ เรื่องจริง มันยังมีอีก
เล่าต่อจากที่พบทองบนเกาะอีกหน่อย ^{๑๖} คุณเกตุเอาเรือเข้าฝั่งได้แล้ว ก็มีการ
เตรียมการกับที่เมืองอย่างเงียบ ๆ เขาไม่บอกใครว่าเตรียมจะไปซุกทอง
เพราะมันผิดกฎหมาย แล้วเขาก็ไม่ต้องการให้ใครรู้ โอ้อামันคนอุทริ แอบไป
อ่านบันทึกของที่เมืองเข้าจึงได้รู้ เลยปะติดปะต่อเรื่องพอจะสันนิษฐานได้อย่างที่ค่อนข้าง
ข้างจะใกล้เคียงกับความจริง

หลวงเทพ

เรื่องที่อาศัยนิฐานเป็นอย่างนี้ ที่เมืองกับคุณเกตุคงจะไม่มีเจตนาว่าจะให้หลาน กับมัยต้องผูกมัดกันในรูปนี้ เขาคงจะคิดซุกทองเอาเอง ไม่ใช่ทำแผนที่ลายแทง ไว้ให้ลูกหลานไปขุดหัวเล่น การที่เขาต้องทำแผนที่ลายแทงผูกมัดไว้ฝ่ายละครึ่งซีก ก็คงจะเป็นเพราะเขารอบคอบมากนั่นเอง เขาคิดสนใจออกไปซุกทอง แต่การ ไปซุกทองหรือขุดทองอะไรก็แล้วแต่จะเรียกเถอะ มันต้องเสี่ยงภัยมาก อาจเป็น อันตรายก็ได้ ก่อนจะไปเขาจึงได้ตกลงกัน นี้นิฐานนะ คือตกลงกันว่า ควรจะ บอกคำบดแหล่ทองไว้ให้ลูกหลาน เชื่อว่าเขาไม่ได้อกลับมา การบอกคำบดจะบอก ให้ชัดแจ้งก็กลัวจะรู้ถึงคนอื่น จึงต้องบอกอย่างแบบลายแทงเช่นนี้ แล้วอีกประการ หนึ่ง เขาก็คงจะให้หลานกับมัยได้สามัคคีกันไว้ จึงให้รู้แค่เพียงคนละครึ่ง นี้นิ ฐานทั้งนั้น แต่เรื่องจริง ๆ ก็มีว่า เขาไม่ไว้วางใจว่าจะได้กลับมาอย่างปลอดภัย จึงได้ทิ้งแผนที่ลายแทงไว้ให้หลานกับมัยเพื่อจะได้ช่วยกัน...ซึ่ง...เออ...ก็ควรจะ แต่งงานกันนะแหละ เพราะพ่อต่างก็เป็นเพื่อนรักร่วมตายมาด้วยกัน

นรา

อาหลวงก็สันนิฐานใกล้เคียง ผมรู้เรื่องเดิมมาเช่นนี้ก็พอจะสบายใจได้ ครับ ท่าน ก็คงจะทิ้งสมบัติไว้ให้ผมกับมัย เพราะ...(หยุดนิ่งเพราะตื่นคันใจ)...ท่านไปแล้ว ท่านก็ไม่ได้อกลับมา

หลวงเทพ

นั่นสิ เรือมันก็เลยไปแตกเสียในทะเล ทั้งที่เมืองกับคุณเกตุก็หายไป ซึ่งก็แน่ละ คงตาย ต่อไปนี่ก็เป็นหน้าที่ของหลานจะต้องไปเอาทองมาตามความตั้งใจของพี่เมือง แต่นั่นแหละนะ ทองมันสุกก่อนดินไม่ไค้หรอก อาว่ายังงี้

นรา

แต่ผมจะต้องรีบแต่งงานกับมัย ผมไม่แน่ใจ มันสังหรณ์ใจครับหมื่น

(คนตรี)